

Jordi Julià

Els déus de fang

Mires d'imaginar aquest cos diví
que és principi i omega de l'excés
de l'emoció i de l'autèntic saber,
mentre et perds per les fosques galeries
i et barreg
de pols que són no-res. Els déus de fang.

CARRERS MOLLS

El dia és gris, però el cel blau es troba
dins dels teus ulls. No vulguis carrers molts
(pels calaixos eixuts tindràs molt temps
per amoïnar-te). No és bona la humitat,
ni els arbres que s'espolsen damunt teu.
No deixis que cap llàgrima t'ennuegui la mirada.
No fa tants anys volies un ruixat
per poder anar a trencar miralls de basses:
posar-se botes d'aigua, impermeable,
i arrossegar el paraigua sobre el fang
eren com un sarau de carnestoltes.
Res d'això no recordes. S'ha perdut
com perden amb dolor la sang les dones,
i es perd la natural felicitat,
un dia com un altre, en algun llit.

FINAL DE CURS

Inexorablement, arriba el juny,
s'acaba el curs i tot arriba al seu
final, perquè coneixes tot allò
que fa quatre anys no creies que podries
arribar a saber mai. Ara tots dos
ens deixem emportar pel fort corrent
de la riuada d'una estació humida
i calenta d'algun país asiàtic,
i la passió és el tigre entre els ambús.
Però no pot durar i sabem que haurem
de tornar al curs que ve de lluny i mai
no sabem quan s'estrucarà: el riu
ens condueix al mar, i el mar s'empassa
vaixells i naufrags, platges, terres, fars...
I un lent oneig us xopa a tots vosaltres:
tot de preguntes, gestos i mirades
—que escapen a altres ulls atents a un full
amb set de permear idees noves—,
les hores del despatx que es van vessar
amb un tranquil excés d'aigua corrent
que algú ha deixat oberta i va inundant
per poder interessar-me amb algun tema,

que ben mirat no es pas tant important.
Durant aquest teu pas entre l'Escil·la
i la Caribdis, seguiré remant,
i veient any rere any com aquest mar
ofega gent com tu en els ulls de qui
m'hauré negat, ofega tants moments
de dubte obscur que s'han il·luminat
en tantes cares que aombrarà la vida,
ofega aquell desig de fer surar
rialles blanques, com un sol d'estiu
que fa monedes d'or damunt del mar.

MESQUITA

Ara que arriba un altre dels setembres,
després de tanta vida solta i clara,
a poc a poc anem socialitzant-nos
i per tornar agafem els trens o els cotxes,
tot fent camí pel mig de camps terrosos,
ben diferents d'aquells de quan marxàvem,
encoixinats d'espiga verda i groga.
Esperem que aquests camps tindran rostolls
ben llargs, que quan seran llaurats podran
donar saó amb les primeres pluges,
sense demanar fems que els podriran.
Perquè els rumors malèvols són mesquita
que llencen als sembrats els mals pagesos
que tenen terres pedregoses, seques,
i que han volgut segar la palla arran.
I es va escampant dins d'aigües subterrànies
el verinós adob, que és el fruit de l'enveja
dels llauradors mesquins que ja no poden
girar el cap i contemplen les collites
de gra pesat que tenen els veïns,
i l'ira es fa rosec, i es van quedant

embrutits per no ser com som nosaltres.
Si ens ha quedat enrere l' ampla platja,
sapiguem capbussar-nos, a l'hivern,
a les piscines d'aigua tèbia i dolça.

PRÍNCEPS BLAUS

Al final vas aprendre a fer l'amor
amb gent que no estimaves, i a estripar
les històries d'amor de tots els contes
que encara alguna tarda desvagada
et portava a llegir, i que somiaves.
Ara ja fa molt temps del primer cop
aquell, i estàs a punt d'anar-te a viure
amb un home que expliques que et fa riure,
que cuina per a tu, que sap partir-se
un bon vi negre, i que diu que et comprèn.
T'has decidit al llarg de moltes nits
que has buscat prínceps blaus en els servents
que hauran aconseguit fer-te sentir
com una reina o una ventafocs.
Els palaus no són tals, i les carrosses
no portaven enlloc: cap a les cambres
d'algun hotel barat, o potser als pisos
que no vas visitar gaires cops més.
Qui hauries desitjat que et despertés
amb un petó t'ha deixat adormida,
i has escapat descalça d'aquells prínceps
que han volgut emprovar-te una sabata.
Avui que no preguntes al mirall

qui és la més maca, i que no creus en cignes
sinó en ànecs salvatges, et conformes,
per ara, que demà qui sap què passa.
Al final vas aprendre a fer l'amor
amb aquell home amb qui ara véns a viure.

B'HAM

Els joves que s'estimen mai no tornen,
encara es troben asseguts al caire
d'una font molt a prop de Corporation
Street, passejant pels canals d'aquella aigua
tan obscura que sempre els reflectia
sobre un pont tremolós de maons cuits.
Bicicletes i pícnic els diumenges
al matí a Kings Heath Park, i tantes, tantes
nits de fred compartint l'habitació:
una única cambra, amb la finestra
rodona, d'aquell àtic d'una casa
vermella rellogada amb altres joves,
d'un carrer humit de nogueres molt altes.
Ara que estem vivint a casa nostra,
i que l'hivern no ens veu dormir abraçats,
no fem que tornin, que es quedin colgats
com les nous que enterrava cada tarda,
al verd jardí de la casa de Northfield,
aquell destre esquirolo que ja haurà mort.
Que restin sota terra com les talles
romàniques de verges descobertes,
com aquelles que mai no es trobaran.

CARAMEL

Passejo dins la boca dues lletres
repetides que formen el teu nom.
Salivo gust de mel, maduixa i sucre,
i el passo per les galtes, per la llengua,
i el faig jugar amb les dents més esmolades
a que hi xoqui i es deixi mossegar.
De tant en tant s'enganxa al paladar,
o em crema les genives, fins que es llima;
llavors es torna un peix –sabó dins l'aigua–,
s'escapa, se m'amaga i deixa aroma
de llor quan, com un déu, torno a encalçar-lo.
Però de tant jugar a cuita-amagar,
després d'assaborir-lo sense fre,
se m'ha anat fent petit, se m'ha aprimat,
s'ha esmolat com la fulla de l'acer,
i ha fet sagnar-me els llavis que el van prendre,
van aprendre'l, i no el podran no dir.